

[Pia Larsen]

CPR-, SE-nummer el. lign., når der f.eks. åbnes en konto eller et depot. I Danmark har dette længe været normal praksis, så det skulle ikke volde særlige problemer for os, men når der er tale om såkaldte lejlighedskunder eller transaktioner foretaget på vegne af tredje-mand, vil der nu skulle kræves legitimation, når det drejer sig om beløb over 15.000 ecu. Det er nødvendigt, fordi det ellers ville være muligt at hvidvaske en sum penge f.eks. ved brug af stråmænd. Normalt har medarbejderne i finansielle institutter tavshedspligt i forhold til deres kunder og disses transaktioner, men hvis der er mistanke om forsøg på hvidvaskning af penge, kan denne tavshedspligt ikke kræves opretholdt, og det vil være nødvendigt med en politianmeldelse. Det siger sig selv, at selv om medarbejdere i finansielle institutter ikke er juridiske eksperter, skal der dog alligevel være tale om en vis begrundet mistanke efter en undersøgelse.

I Venstre har vi altid ønsket, at vi via lovgivningen værner mest muligt om privatlivets fred. Vi har f.eks. altid været betænkelige, når vi har diskuteret de teknologiske muligheder for registersammenkøring, der findes, men ligesom vi finder det hensigtsmæssigt via offentlige edb-registre at kunne opdage forsøg på socialt bedrageri, finder vi det også hensigtsmæssigt at træffe de nødvendige foranstaltninger mod hvidvaskning af penge.

Venstre støtter derfor lovforslaget.

Rahbæk Møller (SF):

Vi er da også grundlæggende positive over for forslaget; indgreb mod hvidvaskning af penge kan vi da kun støtte. Vi har heller ingen betænkeligheder ved, at folk skal legitimere sig, når de åbner forretninger, konti eller foretager større engangsforretninger, og ej heller ved, at personalet skal rette henvendelse til politiet, hvis de får mistanke om, at der er noget galt på færde.

Men når politiet ved en sådan anmeldelse får adgang til at ransage folks konti uden dommerkendelse og personalet oven i købet bliver forpligtet til at hemmeligholde en sådan anmeldelse over for kunderne, er vi nødt til at spørge, om vi så ikke krænker fundamentale retspolitiske principper. Vi er alle sammen enige om, at forbrydelser skal bekæmpes, men vi er da forhåbentlig også enige om, at samtidig

med at politiet skal have mulighed for at arbejde, skal der altså også være nogle retspolitiske regler, som skal følges, således at borgernes privatliv beskyttes.

Jeg tror, at den rigtige måde at håndtere denne sag på vil være, at Erhvervsudvalget, hvortil vi går ud fra den bliver oversendt, beder Retsudvalget om at komme med en udtalelse, for Retsudvalget har trods alt de bedste eksperter i dette Ting til behandling af disse emner.

En enkelt ting undrer mig, nemlig at lovforslaget, så vidt jeg kan se, ikke er helt i overensstemmelse med direktivteksten, idet direktivet jo forlanger, at medlemsstaterne forbyder hvidvaskning af penge, men så vidt jeg kan læse lovforslaget, forbydes det ingen steder. Man definerer hvidvaskning af penge, men man forbyder det faktisk ikke.

Annette Just (FP):

På Fremskridtspartiets vegne vil også jeg sige, at dette blot er en videreførelse af kapitaliberaliseringen, men jeg synes, at vi skal være meget forsigtige med ikke at lave skærpede regler for danske banker, sparekasser og lign. Vi skal med andre ord have ens regler i hele EF-området, og det glæder jeg mig til at vi kan behandle i Erhvervsudvalget, hvortil jeg regner med, at lovforslaget bliver henvist. Vi får så også set på alle de juridiske aspekter, der allerede har været stillet spørgsmålstegn ved.

Sonja Albrink (CD):

Lovforslaget er en udmøntning af et EF-direktiv, og da det i det store og hele følger dette direktiv tæt, er det ikke de store ord, CD vil bruge på det.

Ved forslaget indføres der en pligt for medarbejderne i pengeinstitutter m.v. til at være opmærksom på mistænkelige transaktioner og foretage anmeldelser af disse til politiet. Umiddelbart er det svært at se, hvorledes der kan indføres en sådan strafsanktioneret pligt, når det tidligere er tilkendegivet, at det er uønskeligt, at pengeinstitutter følger for meget med i kundernes private forhold og således f.eks. ikke bør føre tilsyn med, hvor kunder anvender deres dankort. En mere konsekvent holdning, som er forenelig med det daglige arbejde i pengeinstitutter m.v. bør derfor overvejes.